

Avvarðandi

GOMUL
GLOYMD
GOYMD

Gunvør Balle

VIT MUGU TALA AT STANDINUM Á ELDRAØKINUM

– Tað sker meg í hjartað at uppliva standin hjá okkara elstu borgarum, tá eg síggi, hvussu lítið menniskjaligt samband mamma mín fær í gerandisdegnum. Tað er ótrúliga trupult at siga frá alment, men eg haldi, vit mugu tosa fyri tey, sum ikki kunnu tosa sína søk, sigur Gunvør Balle um standin á Lágargarði, har mamma hennara hevur búð nú í eitt ár

BARBARA HOLM

Hetta er ótrúliga trupult at tosa um. Fyrst og fremst tí tað er mammu mína, tað snýr seg um, og eg vil ikki útstilla hana sum ússaliga. Og í øðrum lagi tí eg vil á ongan hátt kritisera tey starvsfólk, sum arbeiða á Lágargarði, tí tey royna alt tey kunnu undir ómøguligum arbeiðskorum, sigur Gunvør Balle sum tað fyrsta, nú hon skal seta orð á, hvussu hennara royndir sum avvarðandi eru.

Gunvør Balle hevur upplivað mammu sína fara ígjøgnum so at siga allar tænastrur innan eldrarøkt í Havnini, og upplivingarnar eru ymiskar.

Tað byrjaði, tá ið Margreta, mamma Gunvør, fekk parkinsonssjúkuna, og sjúkan versnaði so mikið, at tørvur varð á umlætting. Ígjøgnum tvey ár hevði Margreta heimahjálpi og var til umlætting í fleiri umfórnum á Boðanesheiminum.

– Vit vóru sera fegin um tað tilboð, vit fingi í samband við heimatænastuna. Mamma fekk hjálpi til alt tað henni tørvaði. Og tað riggaði væl við umlættingini á Boðanesheiminum, heldur Gunvør fyri.

Eg vil á ongan hátt kritisera tey starvsfólk, sum arbeiða á Lágargarði, tí tey royna alt tey kunnu undir ómøguligum arbeiðskorum»

Gunvør Balle

Henni dæmdu eisini væl at uppliva, hvussu nógv fyrbyggjandi tiltøk vóru fyri tey eldri.

– Mamma fekk veruliga stóra hjálpi við venjingum av ymiskum slag og vitjan av ergoterapeutum og so framvegis, meðan hon framvegis var heima. Tað riggaði sera væl, sigur Gunvør Balle.

Men so hendi tað, at mjódnin hjá Margretu brotnaði, og hon hevði tørv á skurðviðgerð. Eftir skurðviðgerðina vildi eingin kennast við hana.

– So byrjaði hendan niðrandi tilgongdin við, hvør skuldi hjálpa mammu víðari. Hon var sera illa fyri og hevði tørv á fulltíðarpleygu. Sjúkrahúsið vildi hava hana út, men einki pláss var fyri henni í Tórshavnar Kommunu, greiðir Gunvør frá.

Tá varð sagt við Gunvør og familjuna, at tey skuldu bara siga, at tey vildu ikki taka hana heim aftur, tí so noyddist myndugleikarnir at finna rúm fyri Margretu á onkrum heimi.

– Men tað er so hart at siga slíkt um sína egnu mammu. Og ótrúligt, at tað skal vera neyðugt fyri at fáa pláss til hana, sigur Gunvør.

Umlættingartilboðini í Tórshavnar Kommunu eru als ikki nóg nógv í tali, vísti tað seg, og tí vendi

familjan hjá Margretu sær til aðrar kommunur.

– Tá byrjaði eitt tógvið stríð um at finna henni pláss. Eg tosaði við ymisk heim í grannakommununum og fann at enda eitt pláss fyri henni í Streymnesi. Men kommunurnar høvdu ikki avtalur sínar millum, um plásstrot var onkrastaðni, so tað var ógvuliga torført at fáa Tórshavnar Kommunu at játta, at mamma kundi fara til Streymnesar, sigur Gunvør.

Fyribilsloysnin gjørdist tó, at Margreta slapp til Streymnesar, og Gunvør og familjan koyrdu aftur og fram hvønn dag at vitja, meðan stríðst varð fyri at fáa pláss til Margretu í heimi í Havn.

– Vit fingi mammu heimaftur, og síðani slapp hon til umlættingar á Boðanesheiminum. Tá søgdu tey starvsfólkini, at hon var ikki før fyri at verða send heimaftur sum ætlað, og tí fann kommunan pláss til hennara á Lágargarði, greiðir Gunvør frá.

Tá lætnaði hjá familjuni. Tey hildu, at nú skuldi alt blíva betur. Men nú eitt ár eftir, sita tey við blandaðum kenslum.

Framhald á næstu síðu